

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Ing. L. Č.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Filipem Hajným
sídlem Rubešova 83/10, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky
a Agrární komoře České republiky**
sídlem Vladislavova 1390, 110 00 Praha 1

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti nedatovanému rozhodnutí žalovaného č. j. RSSpR-2021-10-06,

takto:

- I. Nedatované rozhodnutí žalovaného č. j. RSSpR-2021-10-06 doručené žalobci dne 6. 10. 2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž žalovaný odmítl žalobci poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“) požadované dne 11. 6. 2019 (dále též „žádost“). V žádosti požadoval žalobce po žalovaném: „1. Seznam všech sporů rozhodnutých u Rozhodčího soudu v posledních pěti letech před podáním této žádosti, kde alespoň

jednou ze stran sporu byl stát, resp. státní orgán, územní samosprávný celek nebo veřejná instituce ve smyslu InfZ; 2. Identifikaci všech účastníků řízení a jejich právních zástupců ve sporech uvedených v bodě 1 této žádosti; 3. Jakým způsobem byly předmětné spory rozhodnuty, tj. zda ve prospěch nebo neprospěch subjektů uvedených v bodě 1 této žádosti; 4. Identifikaci rozhodců, kteří rozhodovali spory uvedené v bodě 1 této žádosti, a dále informaci o tom, kdo tyto rozhodce jmenoval; 5. Identifikaci všech členů předsednictva Rozhodčího soudu v období posledních pěti let před podáním této žádosti s uvedením doby, od kdy do kdy funkci člena předsednictva vykonávali.“ (dále též „Informace“).

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Žalobce předně uvádí, že napadá prvostupňové rozhodnutí žalovaného jako povinného subjektu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018 č. j. 7 As 192/2017-35, protože 2x marně brojil proti rozhodnutí žalovaného odvoláním, v rámci tzv. procesního „ping-pongu“. Nadřízené orgány žalovaného, předsednictvo žalovaného a po novelizaci InfZ Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též „Úřad“), totiž rozhodnutí žalovaného 2x zrušily. Žalobce v žalobě navrhuje poskytnutí Informací toliko pod body 1. až 4.
3. Uplatněné námitky lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný je podle InfZ povinným subjektem. Tvzení žalovaného, který se za něj nepovažuje, je rozporné s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019 č. j. 6 As 282/2018 46.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s žalovaným, který Informace neposkytl z důvodu, že by je bylo nutno vytvořit podle § 2 odst. 4 InfZ, protože podle žalobce je třeba Informace toliko vyhledat. Shodně i žalovaný v předchozím rozhodnutí ze dne 24. 9. 2020 potvrdil, že vede evidenci sporů a též, že je mu známo, kdo byl označen jako strana toho kterého sporu. Není proto rozhodné, že žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí tvrdí, že nevede seznamy ani evidenci o právní povaze sporů. Žalobce uvádí, že žalovaný musí Informace toliko mechanicky vyhledat, což nelze považovat za vytváření nových informací. Smyslem žádosti je získat informace o sporech veřejnoprávních subjektů, u nich nemusí žalovaný rozsáhlé posuzovat, zda jsou povinnými subjekty podle InfZ či nikoliv.
6. *Ve třetím žalobním bodu* se žalobce neztotožňuje s argumentací, že Informace byly předány osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, a tato osoba s jejich poskytnutím nevyslovila souhlas podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Žalobce požadoval toliko obecné Informace o seznamu sporů, jejich stranách, výsledku sporu a jeho rozhodcích, což nepředstavuje informace podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Výjimky podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ i § 11 odst. 3 InfZ nelze uplatnit současně, žalovaný proto názor nadřízeného orgánu již nerespektoval.
7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí, že Informace nelze poskytnout s ohledem na povinnost mlčenlivosti podle § 6 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZRŘ“), ve spojení s § 11 odst. 3 InfZ. Povinnost mlčenlivosti se totiž vztahuje na rozhodce jako fyzické osoby, nikoli na žalovaného jako instituci, jak vyplývá z § 6 odst. 1 ZRŘ. Ke shodnému názoru dospěla i předsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 1, která v rozhodnutí ze dne 26. 8. 2015 sp. zn. Spr 948/2015 uvedla, že na Rozhodčí soud jako instituci zastřešující rozhodovací činnost konkrétních rozhodců se nevztahuje státem uznaná povinnost mlčenlivosti, ta se týká jen konkrétních rozhodců. Je též nutno zohlednit § 19 InfZ, že i kdyby povinnost mlčenlivosti zavazovala žalovaného jako instituci, s čímž žalobce nesouhlasí, nemělo by to žádný vliv na

povinnost žalovaného poskytnout Informace podle InfZ. Tento zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by zakazovalo nebo omezovalo poskytování vyžádaných Informací, které nepodléhají mlčenlivosti podle § 6 ZRŘ. Funkcí povinnosti mlčenlivosti rozhodců má být ochrana informací vnesených do řízení samotnými stranami, zejména ohledně obchodního tajemství či citlivých informací. Informace požadované žalobcem tuto povahu nemají. Žalobce nepožadoval ani poskytnutí jakýchkoli dokumentů z rozhodčích spisů, natož citlivých informací či s povahou obchodního tajemství. Není zde žádný legitimní důvod k odmítnutí žádosti. Tvrzení žalovaného že z § 2 odst. 2 ZRŘ plyne, že stálý rozhodčí soud má postavení rozhodců, je mylné. Možnost předložit spor stálému rozhodčímu soudu neznamena, že by stálý rozhodčí soud měl mít postavení rozhodce, a s tím související povinnost (zejména mlčenlivost). Mají ji příslušní rozhodci, kteří spor projednávají, nikoli stálý rozhodčí soud. Na poskytnutí Informací požadovaných žalobcem je i veřejný zájem. Žádost je zaměřena výhradně na rozhodčí řízení, jejichž stranou byla veřejnoprávní korporace (územní samosprávný celek, veřejná instituce apod.). U těchto subjektů má veřejnost legitimní zájem na jejich kontrole, zejména na hospodaření s veřejnými prostředky. Neobstojí tudíž námitka žalovaného, že žalobce má Informace získat přímo od jednotlivých stran rozhodčího řízení, které je údajně ve větší či menší míře zveřejňují na svých webech. Pokud se tedy jedná o běžně veřejně dostupné informace, pak tím spíše by je měl žalovaný jako povinný subjekt poskytnout, neboť zjevně nejde o informace utajované. Nepřípadný je odkaz na § 19 odst. 3 ZRŘ, že rozhodčí řízení je neveřejné. Žalobce nepožaduje Informace o konkrétním obsahu jednotlivých řízení, na něž se zásada neveřejnosti vztahuje, nýbrž pouze seznam určité části sporů a Informace o jejich stranách a právních zástupcích, výsledku sporu a jeho rozhodcích. Výjimky podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ a § 11 odst. 3 InfZ nelze aplikovat současně, byť tak žalovaný činí.

8. *V pátém žalobním bodu* žalobce má za to, že žalovaný zástupně argumentuje, že požadované Informace obsahují osobní údaje, a to identifikační údaje účastníků řízení, jejich právních zástupců i rozhodců. V případě účastníků rozhodčích řízení před žalovaným však půjde ve velkém množství případů o právnické osoby, jež ochrany osobních údajů nepožívají. Pokud jsou případně účastníky i fyzické osoby, žalovaný mohl učinit opatření, kterými by jejich osobní údaje ochránil a zároveň by žádosti vyhověl, např. anonymizovat jména fyzických osob, či uvést jejich iniciály apod. Žalobci není zřejmé, proč nemají být poskytnuty Informace identifikující rozhodce sporů, když seznam rozhodců je veřejně dostupný na webových stránkách žalovaného. Totéž platí i o údajích identifikujících právní zástupce účastníků, což jsou zejména advokáti. Seznam advokátů s údaji o jejich sídle je veřejně dostupný na stránkách České advokátní komory.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu odmítnout, případně zamítnout. Žalobu by soud měl odmítnout, neboť žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky a též proto, že žalovaný není povinným subjektem podle InfZ. Podaná žádost o Informace podle pravidel pro poskytování informací podle InfZ byla navíc neoprávněná, proto pokud by ji soud neodmítl, musí ji zamítnout pro nedůvodnost. Žalovaný *k prvnímu žalobnímu bodu* konstatoval, že není povinným subjektem podle InfZ. Byť si je vědom rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2021 č. j. 3 A 140/2020-69, tak proti němu podal kasační stížnost, o níž doposud nebylo rozhodnuto. Žalovaný *ke druhému žalobnímu bodu* uvedl, že vede evidenci sporů a je mu známo, kdo byl označen jako strana toho kterého sporu. Nevede však seznam, kde by byly uvedeny spory s rozlišením, zda v nich alespoň jednou stranou je stát, územní samosprávný celek či veřejná instituce, ani nevede evidenci o právní povaze stran sporů. Žalovaný proto nemůže jen mechanicky vyhledat to, co žalobce požaduje. Musel by

provést analýzu, jakou právní povahu má ta která strana sporu. Žalovaný *ke třetímu žalobnímu bodu* konstatoval, že získává informace od třetích osob, a to od samotných účastníků řízení nebo od jejich právních zástupců (např. když dojde k podání žaloby) či od rozhodců (sepisujících rozhodčí nálezy). Vždy jde však o osoby odlišné od žalovaného. Žalovaný kromě toho nedisponuje jakýmkoli souhlasem dotčených osob s poskytnutím takových Informací. Má v této souvislosti za to, že po něm nelze požadovat, aby se osob na jejich souhlas aktivně dotazoval. Žalovaný by v první řadě musel vytvořit Informaci požadovanou pod bodem 1. žádosti, což je vyloučeno podle § 2 odst. 4 InfZ, aby zjistil, na koho by se měl obracet, navíc může jít o vysoké množství subjektů – účastníků řízení, jejich právních zástupců a rozhodců. Názor žalobce, že výjimka z poskytování se týká pouze dokumentů přímo ze spisů, je nepodložený a nesprávný. Ostatně informace předané žalovanému pochází ze spisů, z nich je patrné označení stran, rozhodců apod. Žalovaný *ke čtvrtému žalobnímu bodu* uvedl, že v rozsahu, v jakém by případně disponoval nějakými Informacemi, s čímž nesouhlasí, by nešlo o informace vzniklé činností žalovaného při plnění stanovených úkolů; pouze mu byly od třetích osob (stran sporů) poskytnuty. Žalovaný vykonává činnosti kontrolní a dozorové, jakož i činnosti obdobné ve smyslu § 11 odst. 3 InfZ, jelikož v rozhodčích nálezech autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech třetích osob, od nichž získává informace. Povinnost mlčenlivosti vyplývá z § 6 ZRŘ, z § 19 odst. 3 téhož zákona vyplývá postup chránící před zveřejněním (neveřejnost rozhodčího řízení). Žalovaný *k pátému žalobnímu bodu* uvedl, že nemohl přistoupit k anonymizaci jmen fyzických osob, jelikož nedisponuje Informacemi požadovanými žalobcem pod bodem 1. žádosti, jakož i z důvodu dalších výjimek. Nelze posoudit, u jakých konkrétních osob a v kterých konkrétních sporech by mohlo být nezbytné tuto anonymizaci provést. Proto je nezbytné poskytnutí takových Informací odmítnout v plném rozsahu. Žalovaný navrhl provedení důkazů řádem žalovaného vydaným podle § 13 ZRŘ, statutem žalovaného vydaným podle § 13 ZRŘ, řádem žalovaného pro řešení sporů o domény.cz, a rozhodnutím žalovaného č. j. RSSpR 2020-09-24.

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodl ve věci i bez nařízení jednání, které požadoval žalovaný. Soud shledal žalobu důvodnou.
11. Ve věci soud shledal za rozhodné tyto skutkové okolnosti.
12. Dne 11. 6. 2019 byla žalovanému doručena žádost žalobce, v níž požadoval poskytnutí Informací vymezených pod bodem 1. tohoto rozsudku.
13. Dne 28. 6. 2019 žalovaný odmítl sdělením poskytnout Informace, protože není povinným subjektem podle InfZ, a je vázán povinností mlčenlivosti. Může poskytnout pouze veřejně přístupnou Informaci o složení předsednictva žalovaného, to je vyvěšeno na webových stránkách. Proti tomuto sdělení žalovaného podal žalobce odvolání.
14. Dne 9. 9. 2020 předsednictvo žalovaného rozhodnutím č. j. RSSpR 2020-09-09 rozhodlo o odvolání žalobce tak, že sdělení žalovaného ze dne 28. 6. 2019 jej zrušilo a věc vrátilo k novému projednání, neboť se jedná o rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné a nezákonné.
15. Žalovaný v pořadí druhým rozhodnutím, nedatovaným, č. j. RSSpR 2020-09-24, doručeným žalobci dne 24. 9. 2020 (dále též „*druhé rozhodnutí žalovaného*“), žalovaný částečně odmítl

žádost v rozsahu bodů 1 až 4. a v odůvodnění k bodu 5. žádosti uvedl, že požadované Informace žadateli poskytne. Proti tomuto druhému rozhodnutí žalovaného podal žalobce odvolání.

16. V pořadí druhým rozhodnutím odvolacím, nedatovaným, předsednictvo žalovaného rozhodnutím č. j. RSSpR 2020-09-24-odv., doručeným žalobci dne 26. 10. 2020, odvolání žalobce zamítlo a druhé rozhodnutí žalovaného (nedatované, č. j. RSSpR 2020-09-24) potvrdilo. Proti tomuto rozhodnutí předsednictva žalovaného, které bylo druhým rozhodnutím odvolacím, podal žalobce žalobu k Městskému soud v Praze, který rozsudkem ze dne 30. 8. 2021 č. j. 3 A 140/2020-69 vyslovil jeho nicotnost s tím, že předsednictvo žalovaného nemělo pravomoc odvolání žalobce rozhodnout, rozhodnout měl Úřad. Proti tomuto rozsudku žalovaný podal kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 10. 2022 č. j. 1 As 287/2021-53 tak, že ji zamítl.
17. Ve věci odvolání žalobce proti druhému rozhodnutí žalovaného (nedatovanému, č. j. RSSpR 2020-09-24) proto rozhodoval Úřad, který rozhodnutím ze dne 21. 9. 2021 č. j. UOOU-03189/20-16 zrušil toto v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění Úřad uvedl, že žalovaný je povinným subjektem podle InfZ, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2019 č. j. 6 As 282/2018-46 i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 8. 2021 č. j. 3 A 140/2020-69. Dále konstatoval, že žalovaný nesprávně aplikoval § 2 odst. 4 InfZ. O vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má žalovaný k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování. Z rozhodnutí žalovaného naopak vyplývá, že požadovaná informace existuje a je dohledatelná. Případná pracnost zpracování odpovědi na žadatelovu žádost je pak spíše důvodem k zahrnutí těchto činností do požadavku na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace, a nikoli k odmítnutí žádosti „en bloc“. Námitku, že nelze na požadované Informace použít ust. § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, shledal Úřad rovněž důvodnou. Konstatoval, že žalovaný jednoznačně neidentifikoval třetí osobu, která mu požadovanou Informaci předala. Z jeho rozhodnutí tak není zřejmé, zda třetí osobou je myšlen rozhodce, či některá ze stran sporu, nebo zda se za třetí osobu neoznačuje v rozhodnutí žalovaný sám. Ust. § 11 odst. 2 písm. a) InfZ bylo v rozhodnutí žalovaného aplikováno nedůsledně, proto tato část rozhodnutí, v níž je výše uvedené ustanovení aplikováno, není přezkoumatelná. Žalovaný bude pravděpodobně naplňovat první část podmínek (tj. nevyužití veřejných prostředků při vzniku požadované Informace), vyplývajících z ust. § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Naplnění dalších podmínek vyplývajících z tohoto ustanovení povinný subjekt dostatečným způsobem nezdůvodnil. Úřadu je známa praxe rozhodčího řízení, které se řídí rozhodčí smlouvou. V případě, že poskytnutí požadované Informace brání skutečnosti vyplývající ze smluvního vztahu, měl by se povinný subjekt vypořádat s tím, zda je výše uvedené ustanovení InfZ na posuzovaný případ skutečně aplikovatelné. Námitku, že žalovaný nesprávně aplikoval § 11 odst. 3 InfZ, taktéž označil Úřad za důvodnou, jelikož se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou, zda požadované Informace byly skutečně získány od třetí osoby, či zda vznikly vlastní činností povinného subjektu. Žalovaný se nedostatečně vypořádal i s § 19 InfZ, kdy se odvolává na § 6 ZRŘ, ze kterého však nevyplývá nic jiného než, že se povinnost mlčenlivosti vztahuje pouze na rozhodce, ale nikoli na žalovaného. Nelze totiž dovodit, že by se mlčenlivost podle § 6 ZRŘ vztahovala na žalovaného ve vztahu k meritornímu rozhodnutí, resp. anonymizované podobě rozhodčího nálezu, jímž rozhodčí řízení fakticky končí. Povinnost mlčenlivosti se váže pouze k rozhodcům. Žalovaný pochybil také tím, že dovodil aplikaci

ust. § 11 odst. 2 písm. a) InfZ a § 11 odst. 3 InfZ v rozhodnutí současně. Ust. § 11 odst. 3 InfZ je speciálním ustanovením k § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Aplikace jednoho ustanovení vylučuje aplikaci druhého, nelze je užít současně. Úřad ohledně nesouhlasu s odůvodněním § 8a odst. 1 InfZ považoval námitku také za důvodnou, neboť žalovaný dostatečně neprokázal, proč nezvážil postup podle § 12 InfZ a chráněné osobní údaje neanonymizoval, popř. zároveň částečně neodmítl, a rovnou přikročil k odmítnutí žádosti jako celku. Takovýto postup povinného subjektu není v rozhodnutí řádně odůvodněn. Nadto na údaje rozhodců může dopadat § 8a odst. 2 InfZ.

18. Žalovaný napadeným rozhodnutím (nedatovaným, č. j. RSSpR-2021-10-06) vydaným v pořadí potřetí, odmítl poskytnutí Informací požadovaných pod body 1. až 5. žádosti podle § 2 odst. 4 InfZ, § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, § 11 odst. 3 InfZ a podle § 6 ZRŘ a § 19 ZRŘ. V odůvodnění na vícero místech na str. 2-12 se nepovažuje za povinný subjekt podle InfZ, na str. 12 uvedl, že přistoupil k posouzení věci tak, jako by povinným subjektem byl. K bodům 1. až 4. žádosti uvedl, že shledává výlukou z poskytnutí Informací podle § 2 odst. 4 InfZ, která dopadá nejen na bod 1. žádosti, nýbrž i na body 2. až 4. žádosti, neboť tyto body odkazují na bod 1. a jsou s ním úzce provázané. Požadované Informace v podobě, jak je požaduje žadatel, neexistují a ani nejsou dohledatelné. Musely by být vytvořeny na základě jiných dokumentů. Tato činnost však spadá pod § 2 odst. 4 InfZ. Rozlišení, zda vystupoval v tom kterém sporu stát, resp. státní orgán, územní samosprávný celek nebo veřejná instituce ve smyslu InfZ, značně překračuje pouhé „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“, jež se může dít např. prostými výtahy z databáze (jakkoli časově náročnými). Za účelem poskytnutí Informací by muselo dojít k právní analýze. Tato činnost by byla o to složitější, jelikož zákon neuvádí taxativní výčet znaků veřejných institucí ve smyslu InfZ, proto by bylo nutné provádět komplexní analýzu zahrnující požadavky, jež dotváří rozhodovací praxe soudů. Dále je podle žalovaného dán důvod pro odmítnutí žádosti v bodech 1. až 4. podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, neboť požadované Informace vznikly bez použití veřejných prostředků a zároveň byly předány osobami, tj. stranami sporu, jež neměly povinnost žalovanému informace předat, a také současně nebyl obdržen jakýkoli souhlas tyto Informace dále poskytnout. Šlo o Informace získané od stran sporů či jejich zástupců (např. informace žádané pod bodem 1. a 2. žádosti). Žalovaný též nedisponuje jakýmkoli souhlasem dotčených osob s poskytnutím takových Informací. Nelze proto po něm požadovat, aby se na jejich souhlas aktivně dotazoval stran, kdy v první řadě by musel vytvořit informaci požadovanou pod bodem 1. žádosti, což považuje za vyloučené podle § 2 odst. 4 InfZ, aby vůbec zjistil, na koho by se měl obracet, a navíc přitom může jít o vysoké množství subjektů). Subjekty v průběhu řízení poskytovaly informace nezbytné či vhodné k projednání sporů, jednalo se čistě o jejich vůli obrátit se na žalovaného za účelem vyřešení konkrétního sporu a za tímto účelem podat mu informace nezbytné pro docílení kýženého výsledku. Následně jako důvod pro odmítnutí žádosti v bodech 1. až 4. žalovaný souběžně uvedl § 11 odst. 3 InfZ a § 6 ZRŘ s § 19 ZRŘ s tím, že stále rozhodčí soudy na základě ZRŘ institucionálně zajišťují rozhodčí řízení, kontrolují jeho průběh a pod jejich hlavičkou jsou rozhodci vydávány rozhodčí nálezy. Plní tak úkoly kontrolní a dozorové, resp. činnosti obdobné, na něž míří § 11 odst. 3 InfZ. Je tomu tak proto, že v rozhodčích nálezech se autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech třetích osob. Přitom právě od těchto třetích osob získává žalovaný Informace vyžádané žadatelem v bodech 1. až 4. žádosti, pokud by žalovaný jimi disponoval. Tyto Informace se přímo týkají skutečností souvisejících s konkrétními rozhodčími řízeními, jsou přitom chráněny ust. § 6 odst. 1 ZRŘ a § 19 odst. 3 ZRŘ, proto je nelze podle § 11 odst. 3 InfZ poskytnout. Ust. § 19 odst. 3 ZRŘ upravující

neveřejnost rozhodčího řízení dopadá jak na řízení před rozhodci ad hoc, tak na řízení před stálými rozhodčími soudy. Ust. § 6 ZRŘ zakotvující mlčenlivost rozhodců se vztahuje i na stálé rozhodčí soudy. Na rozdíl od zásady neveřejnosti, která v zásadě trvá pouze v průběhu řízení, má povinnost mlčenlivosti účinky časově neomezené. Je proto možné uzavřít, že požadované Informace, které přímo či nepřímo vyplývají ze spisů, nevznikly vlastní činností žalovaného. A jelikož se na ně zároveň vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 6 ZRŘ ve spojení s § 19 odst. 3 ZRŘ, nelze je poskytnout. Ustanovení § 11 odst. 3 InfZ není k § 11 odst. 2 písm. a) InfZ uplatňováno tudíž kumulativně, nýbrž alternativně. Tj. na žádost se uplatní výjimka z poskytnutí podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, a pokud by se z jakéhokoli důvodu tato výjimka uplatnit neměla, pak se uplatní podle § 11 odst. 3 InfZ, a totéž platí i obráceně. Žalovaný též uvedl za důvod pro odmítnutí poskytnutí Informací požadovaných v bodech 2. až 4. žádosti v rozsahu, v jakém se týkají fyzických osob, že žadatelem vyžádané údaje naplňují znaky osobních údajů. Zpracování, a tedy i poskytnutí těchto Informací, je možné pouze v souladu s čl. 5 odst. 1 a čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále též „GDPR“). V případě žadatelem vyžádaných Informací tudíž nejsou naplněny podmínky, pro něž by bylo možno osobní údaje o fyzických osobách žadateli poskytnout. Uplatní se proto výluka z poskytování podle § 8a odst. 1 InfZ, proto také nelze Informace žadateli poskytnout. Žalovaný nemohl přistoupit k anonymizaci chráněných údajů, jelikož nedisponuje Informacemi požadovanými žadatelem pod bodem 1. žádosti, a také i z důvodů dalších již zmíněných výjimek. Tedy pokud nemá povinnost vést evidenci, v níž se uvádí, že danou stranou sporu je stát, resp. státní orgán, územní samosprávný celek nebo veřejná instituce, ve smyslu InfZ, a zároveň žalovaný nemá povinnost Informaci vytvářet, nemůže ani provést její částečnou anonymizaci. Nelze totiž posoudit, u jakých konkrétních osob a v kterých konkrétních sporech, by mohlo být nezbytné anonymizaci provést. Proto žalovaný shledává za nezbytné poskytnutí takových informací odmítnout v plném rozsahu. K bodu 5. žádosti žalovaný uvedl, že informace požadované pod tímto bodem žádosti již byly poskytnuty, a to v rozhodnutí č. j. RSSpR 2020-09-24 (tj. druhé rozhodnutí žalovaného), proto se tímto bodem již znovu nezabýval.

19. Městský soud v Praze vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění.
20. Podle § 2 odst. 1 InfZ *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
21. Podle § 2 odst. 4 InfZ *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
22. Podle § 8a odst. 1 InfZ *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
23. Podle § 8a odst. 2 InfZ *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*
24. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ *povinný subjekt informaci neposkytne, pokud: jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*

25. Podle § 11 odst. 3 InfZ *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*
26. Podle § 15 odst. 1 InfZ *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
27. Podle § 19 InfZ *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*
28. Podle § 6 odst. 1 ZRŘ *rozhodci jsou povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděli v souvislosti s výkonem funkce rozhodce, pokud nebyli této povinnosti zproštěni.*
29. Podle § 19 odst. 3 ZRŘ *nedohodnou-li se strany jinak, je řízení před rozhodci ústní. Toto řízení je vždy neveřejné.*
30. Soud nejprve uvádí k otázce přípustnosti žaloby v daném případě, že žalobce mohl podanou žalobou brojít přímo proti rozhodnutí žalovaného jako povinného subjektu v prvním stupni. Tento závěr vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy jeho rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 10. 2018 č. j. 7 As 192/2017-35 dovodil, že žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout. Tedy opakovaně. Rozšířený senát konstatoval, že „soud musí dát povinnému subjektu a případně odvolacímu orgánu prostor k tomu, aby v mezích své působnosti řádně uplatnily svoji pravomoc. Za obvyklých okolností by mělo jedno „kolo“ procesní interakce mezi povinným subjektem a odvolacím orgánem postačit k vyjasnění, zda důvody k odepření informace jsou dány anebo nikoli (...) Pokud odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil, nelze mu vyčítat žádné negativní dopady do právní sféry žadatele (žalobce), nelze požadovat, aby žalobce – neúspěšný žadatel o informaci – tvrdil zkrácení na právech rozhodnutím odvolacího orgánu, které ho přitom na právech nijak nezkracuje. (...) žalobce je ve skutečnosti na právech krácen nikoliv pro něj pozitivním rozhodnutím odvolacího orgánu, ale až v pořadí dalším rozhodnutím povinného subjektu, který žádost o informaci odmítl. Pokud povinný subjekt nerespektuje předchozí zrušovací rozhodnutí odvolacího orgánu, nelze již po žadateli spravedlivě požadovat, aby podával opětovně opravný prostředek a čekal na druhé (třetí, čtvrté ...) zrušovací rozhodnutí.“ Městský soud v Praze v souladu s citovaným shledal, že podaná žaloba proti nedatovanému rozhodnutí žalovaného č. j. RSSpR-2021-10-06 je přípustná, do žalobcovy právní sféry zasahuje právě v pořadí třetí rozhodnutí žalovaného jako povinného subjektu – napadené rozhodnutí, jímž žalovaný nerespektoval předchozí zrušovací rozhodnutí Úřadu ze dne 21. 9. 2021 č. j. UOOU-03189/20-16, a v něm vyslovené názory. Není přitom rozhodné, že Úřad rozhodoval ve věci pouze jednou, že předtím o podaných odvoláních rozhodovalo podle předchozí právní úpravy (a i v rozporu s ní) předsednictvo žalovaného. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zjevně nerespektoval právní názor Úřadu, jímž byl vázán, jak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím Úřadu, které byly přiblíženy shora v bodech 17. a 18. tohoto rozsudku (žalovaný v rozporu se závěrem Úřadu posoudil např. otázku toho, zda je povinným subjektem, nebo uplatnění výjimky podle § 2

odst. 4 InfZ či povinnost mlčenlivosti). Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku, pokud povinný subjekt nerespektuje předchozí zrušovací rozhodnutí odvolacího orgánu, nelze již po žadateli spravedlivě požadovat, aby podával opětovně opravný prostředek a čekal na další zrušovací rozhodnutí. Žalobce tedy v daném případě mohl podat žalobu přímo proti rozhodnutí žalovaného jako povinného subjektu, kterým žalovaný opakovaně odmítl poskytnout požadovanou Informaci.

31. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť z povahy věci se soud musí zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
32. Soud posoudil napadené rozhodnutí optikou shora uvedené judikatury, přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vykazuje vadu nepřezkoumatelnosti.
33. Žalovaný výrokem napadeného rozhodnutí odmítl žalobci poskytnout Informace v rozsahu bodů 1. až 5. žádosti, tedy odmítl žádost v plném rozsahu. V odůvodnění přitom uvedl toliko důvody pro odmítnutí Informací požadovaných pod body 1. až 4., a k bodu 5. žádosti na str. 21 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[i]nformace požadované v bodě 5 žádosti již byly žadateli poskytnuty v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2020, č. j. RSSpR 2020-09-24, proto se tímto bodem Rozhodčí soud již znovu nezabýval“. V tomto směru výrok ohledně Informací požadovaných pod bodem 5. žádosti je rozporný s jeho odůvodněním. Podle § 15 odst. 1 InfZ povinný subjekt žádost odmítne, pokud jí nevyhoví. Není možné, aby povinný subjekt ve výroku rozhodnutí podanou žádost či její část odmítl a zároveň v odůvodnění uvedl, že žádosti či v její části již bylo vyhověno. Takto formulovaný výrok je ve zjevném rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Pokud byly žalobci předmětné Informace pod bodem 5. žádosti již poskytnuty, kdy poskytnutí Informací požadovaných pod bodem 5. žádosti deklaruje sám žalobce na str. 2 žaloby a ani v petitu již nenavrhuje jejich nařízení poskytnout), nelze v tomto (poskytnutém) rozsahu podanou žádost odmítnout.
34. Soud shledal napadené rozhodnutí vnitřně rozporné i co do vymezení důvodů pro odmítnutí poskytnout Informace požadované pod body 1. až 4. žádosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil odmítnutí poskytnout Informace požadované pod body 1. až 4.

žádosti souběžně více různými důvody, které se vzájemně vylučují. Jako první důvod pro neposkytnutí Informací požadovaných pod bodem 1. až 4. žádosti žalovaný uvedl ust. § 2 odst. 4 InfZ, tedy že se jedná o nové informace, kterými nedisponuje a které by musel vytvořit. Následně žalovaný argumentaci pozměnil s tím, že pokud by Informacemi požadovanými pod body 1. až 4. žádosti disponoval, jednalo by se o Informace ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) InfZ (informace vzniklá bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí). Jako další, třetí důvod pro neposkytnutí dotčených informací uvedl žalovaný ust. § 11 odst. 3 InfZ, k jehož aplikaci na str. 19 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „§ 11 odst. 3 ZSPI neuplatňuje k § 11 odst. 2 písm. a) ZSPI kumulativně, nýbrž alternativně. Tj. na žádosti se uplatní výjimka z poskytnutí dle § 11 odst. 2 písm. a) ZSPI. Pokud by se však z jakéhokoli důvodu tato výjimka uplatnit neměla, uplatní se dle § 11 odst. 3 ZSPI, totéž platí samozřejmě i obráceně“. Jako poslední důvod pro neposkytnutí Informací (tento důvod vztáhl pouze k Informacím požadovaným pod bodem 2. až 4. žádosti) žalovaný uvedl, že se jedná o osobní údaje ve smyslu § 8a odst. 1 InfZ. Při úvaze o případné anonymizaci těchto údajů uvedl, že „nemohl přistoupit k takovému postupu z velice prostého důvodu. Jelikož nedisponuje informacemi požadovanými žadatelem pod bodem 1 žádosti, (jakožto i z důvodu dalších výše zmíněných výjimek) nemůže ani přistoupit k jejich částečné anonymizaci.“ Podle soudu takto koncipovaná argumentace o kumulaci důvodů rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát. Žalovaný nemůže odůvodnit neposkytnutí informací vícero důvody, které vůči sobě uplatní zástupně. Jinými slovy, pokud se neuplatní jeden, uplatní se další. Byť lze odůvodnit neposkytnutí informací souběžně více důvody, tyto se však nemohou navzájem vylučovat. Není možné, aby správní orgán koncipoval odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že uvede, že pokud neobstojí první důvod (v daném případě, že požadované Informace neexistují a bylo by je potřeba vytvořit ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ), nastupuje důvod další (výjimka podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ), a pokud se neuplatní ani tento důvod, pak se uplatní další důvod v pořadí, vzájemně se vylučující s předchozím (výjimka podle § 11 odst. 3 InfZ), případně důvod další (podle § 8a odst. 1 InfZ). Je tomu tak za situace, kdy žalovaný převážnou část odůvodnění rozhodnutí (11 z 21 stran textu) věnuje úvaze, že není povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, a tedy vůbec není povinen požadované Informace poskytnout. Takové odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný označí více vzájemně se zastupujících a vylučujících důvodů, a de facto očekává, který z nich následně obstojí při přezkumu (odvolacím orgánem či soudem), nelze považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí. Pro adresáta takto koncipovaného rozhodnutí není totiž jednoznačně srozumitelné, který ze zákonných důvodů pro odmítnutí v daném případě skutečně žalovaný vůči poskytnutí čtyř Informací konkrétně jednotlivě uplatňuje. Z napadeného rozhodnutí totiž nelze jednoznačně dovodit, který konkrétní důvod v daném případě svědčí o odmítnutí poskytnutí informací požadovaných pod body 1. až 4. napadeného rozhodnutí. Takové odůvodnění soud považuje proto za nepřezkoumatelné. Bude na žalovaném, aby v dalším řízení, veden závěry níže soudem vyjádřenými, znovu posoudil, zda jsou dány důvody pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací, a pokud opětovně dospěje k závěru, že je třeba žádost odmítnout, pak musí řádně a jednoznačně vymežit, jaká Informace z jakého konkrétního důvodu nebude žalobci poskytnuta.

35. K jednotlivým žalobním bodům lze uvést následující.
36. V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasí se žalovaným, který tvrdí, že není povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. Žalovaný sice na str. 12 napadeného rozhodnutí uvedl, že věc posoudil jako by byl povinným subjektem ve smyslu InfZ, přesto nesouhlasné

argumentaci, že není povinný subjektem, věnoval převážnou část napadeného rozhodnutí, a to na str. 2-12 napadeného rozhodnutí. Učinil tak i přesto, že Úřad v rozhodnutí ze dne 21. 9. 2021 č. j. UOOU-03189/20-16, jímž zrušil druhé rozhodnutí žalovaného (nedatované, č. j. RSSpR 2020-09-24), jasně deklaroval, že žalovaný je povinným subjektem podle InfZ. Rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto směru v rozporu se zrušujícím rozhodnutím Úřadu, jakož i s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2021 č. j. 3 A 140/2020-69 vydaným v téže věci (viz shora bod 16. tohoto rozsudku), jímž soud vyslovil nicotnost nedatovaného rozhodnutí předsednictva žalovaného č. j. RSSpR 2020-09-24-odv, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti v pořadí druhému rozhodnutí žalovaného (nedatovanému, č. j. RSSpR 2020-09-24).

37. Městský soud v Praze rozsudku ze dne 30. 8. 2021 č. j. 3 A 140/2020-69 dospěl k závěru, že žalovaný je povinným subjektem podle InfZ a odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019 č. j. 6 As 282/2018-46, který pod bodem [23] dovodil, že: *„Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, není ani státním orgánem, ani územním samosprávním celkem či jeho orgánem, ani subjektem, jemuž zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, o čemž mezi účastníky řízení nebylo a není sporu, zůstává spornou právní otázkou toliko to, zda lze žalovaného považovat za tzv. veřejnou instituci podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.“* Poté, co Nejvyšší správní soud podrobně v citovaném rozsudku rozebral znaky pro identifikaci subjektu jako veřejné instituce, uvedl pod bodem [35], že *„existence a činnost žalovaného výrazně přesahuje hranice soukromého práva a soukromého účelu, neboť sleduje širší veřejný účel ve státě a probované existenci alternativy k soudnictví zajišťovanému státem.“* Následně Nejvyšší správní soud provedl výklad týkající se utváření orgánů žalovaného, a poté se zabýval otázkou státního či veřejnoprávního dohledu. Pod bodem [39] shrnul, že *„zejména s ohledem na zákonem předvídanou roli státu v procesu vzniku a zániku stálých rozhodčích soudů, jakož i účel, který jejich existence sleduje, je na místě považovat žalovaného za veřejnou instituci, tedy povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.“* K uvedenému závěru Nejvyšší správní soud doplnil, že *„si je vědom závěrů plynoucích z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ve věci obchodní společnosti ČEZ, a. s. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že kvalifikace určitých subjektů jako veřejných institucí podle zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže být bezbřehá s ohledem na výhradu zákona podle čl. 4 odst. 1 Listiny, neboť extenzivní interpretací pojmu veřejná instituce ze strany soudů může dojít až k neústavnímu založení povinností subjektům, jímž je zákon neukládá. Ústavní soud však nikterak nezměnil kritéria vymezená již v nálezu ve věci státního podniku Letiště Praha, pouze odmítl jako relevantní kritérium tzv. efektivní ovládnutí obchodní korporace státem, avšak i tak připustil, že obchodní korporace může být za určitých podmínek povinným subjektem. Nejvyšší správní soud si byl při kvalifikaci žalovaného jakožto povinného subjektu všech těchto skutečností vědom a s ohledem na výše uvedené hodnocení povahy žalovaného má za to, že jeho závěry nepřipustně nevykračují mimo meze čl. 4 odst. 1 Listiny.“* Od citovaných závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu neměl Městský soud v Praze důvod se jakkoliv odchýlit. V rozsudku dovodil, že podle § 2 odst. 1 InfZ, je nutné vycházet z převahy znaků, které instituci charakterizují jako veřejnou, či soukromou. Převahu těchto znaků však nelze pojímat ryze aritmeticky, tj. jako výsledek prostého součtu znaků svědčících o veřejném, nebo naopak soukromém charakteru instituce. Uzavřel, že žalovaný je z důvodů vyložených Nejvyšším správním soudem veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, neboť představuje původně státem zřízené a posléze zákonem uznané výlučné fórum pro alternativní řešení

sporů, k němuž si stát vyhradil výlučnou pravomoc zřizovat tento typ rozhodčích soudů zákonem a jako stálá institucionální alternativa k soudnímu rozhodování sporů plní veřejný účel.

38. Shora vyložený závěr Městského soudu v Praze následně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2022 č. j. 1 As 287/2021-53, jímž zamítl kasační stížnost žalovaného proti dotčenému rozsudku. Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěr Městského soudu v Praze o tom, že žalovaný je povinným subjektem ve smyslu InfZ, plně ob stojí.
39. Žalovaný byl již povinen respektovat, že je povinným subjektem dle InfZ. Není přitom podstatné, že v době rozhodování žalovaného (napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 6. 10. 2021) nebylo ještě rozhodnuto o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2021 č. j. 3 A 140/2020-69. Žalovaný byl vázán totiž právním názorem Úřadu jako nadřízeného orgánu vyjádřeným ve zrušujícím rozhodnutí (ze dne 21. 9. 2021), jakož i právním názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v pravomocném rozsudku.
40. Soud proto uzavírá, že žalovaný je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. První žalobní bod je důvodný.
41. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s žalovaným, že požadované Informace není možné poskytnout, jelikož by je bylo nutno nově vytvářet ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ.
42. Podle § 2 odst. 4 InfZ *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
43. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil neposkytnutí požadovaných Informací pod body 1. až 4. žádosti tím, že Informace by bylo třeba nově vytvořit, proto shledává výlukou z poskytnutí Informací podle § 2 odst. 4 InfZ. S takovým odůvodněním žalovaného se nelze ztotožnit, a ani není v souladu se zrušujícím rozhodnutím Úřadu (ze dne 21. 9. 2021 č. j. UOOU-03189/20-16). V něm Úřad dospěl k závěru, že v případě požadovaných Informací nejde o vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ. O vytváření nové informace půjde tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi nestačí pouhé mechanické vyhledávání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, nýbrž jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování nad rámec prostého vtělení do odpovědi. Ve druhém rozhodnutí (nedatované, č. j. RSSpR 2020-09-24) přitom sám žalovaný připustil, že požadované informace existují a jsou dohledatelné. Pracnost zpracování odpovědi na žádost lze proto zahrnout do požadavku na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání Informace, nikoli z tohoto důvodu odmítnout žádost jako celek.
44. Žalovaný oproti předchozímu svému vyjádření i oproti předchozímu zrušujícímu rozhodnutí Úřadu v nyní napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že požadované Informace neexistují a nejsou dohledatelné. K tomu, aby mohl Informace poskytnout, musel by je vytvořit na základě jiných dokumentů, což by obnášelo provedení právních analýz, zda strana sporu je či není státní orgánem, samosprávným celkem či veřejnou institucí. Takové posouzení podle žalovaného překračuje pouhé mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, a proto shledal výlukou podle § 2 odst. 4 InfZ, která se vztahuje nejen na bod 1. žádosti, ale i na body 2. až 4., které na bod 1. odkazují a jsou na něj navázané.
45. S argumentací žalovaného se nelze ztotožnit. Ohledně významu a aplikace § 2 odst. 4 InfZ podal rozsáhlý výklad Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2012 č. j. 1 As 141/2011-67, v němž konstatoval, že „*prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím,*

že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odepřít. Nerespektováním povinnosti evidovat požadované informace se nemůže zbavit své povinnosti předmětné informace poskytovat; vytvářením takových informací by pouze napravoval své dřívější pochybení. “ K rozlišení mezi vytvářením nových informací a pouhým vyhledáváním a uspořádáním již existujících uvedl, že „nalézt nějaké exaktní obecné kritérium nelze, vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané věci. Lze se však pokusit alespoň o stanovení určitých bližších vodítek pro povinné subjekty. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí na jedné straně příklady žádostí o prosté „výtahy z databází či části dokumentů“ (jejichž poskytnutí nemůže být s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odpíráno), na druhé straně žádosti „o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání“ (jejichž zpracování by již představovalo „vytváření nových informací“). Výše citovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES abstraktněji rozlišuje mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují „pouze jednoduchou operaci“, a případy, kdy představují „nepřiměřené úsilí“. Jako kýžené kritérium se tedy nabízí rozlišování mezi případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. K obdobným závěrům dospěli také autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím (Furek, A. - Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2010, Praha: Linde, str. 60-61), podle nichž rozlišení obou kategorií „musí být hledáno v míře „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.“ Nutno však zároveň zdůraznit, že při rozlišování situací, kdy se ještě jedná o vyhledání (shromáždění) požadovaných informací a jejich uzpůsobení pro poskytnutí žadateli, a kdy již půjde o vytvoření nové informace, nelze vycházet toliko z pracnosti, či doby, která by byla potřebná pro přípravu odpovědi na žádost (shromáždění informací). Tyto faktory zákon zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací (§ 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Povinný subjekt pak není oprávněn bez dalšího odmítnout požadované informace poskytnout, může však po žadateli o informace chtít úhradu za takové mimořádně rozsáhlé vyhledání. “

46. V daném případě žalobce pod bodem 1. žádosti požadoval Informaci o poskytnutí seznamu všech sporů rozhodnutých u žalovaného v posledních pěti letech před podáním žádosti, kde alespoň jednou ze stran sporu byl: 1/ stát, resp. státní orgán, 2/ územní samosprávný celek nebo 3/ veřejná instituce ve smyslu InfZ. Soud konstatuje, že v případě obecných informací o sporech, v nichž jednou ze stran byl státní orgán či územně samosprávný celek (ad 1/ a ad 2/) se nejedná o informace, které by bylo nutné nově vytvořit ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ. Jak je zřejmé již z druhého rozhodnutí žalovaného, nedatovaného, č. j. RSSpR 2020-09-24, žalovaný vede evidenci u něj projednávaných sporů, včetně identifikace jednotlivých stran. Odpověď na žádost žalobce spočívající v seznamu sporů, v nichž byl stranou státní orgán či územně samosprávný celek, podle soudu nepředstavuje nic jiného, než mechanické vyhledání požadovaných Informací v již existujících zdrojích. Jde tudíž o relativně

jednoduchý úkon, kdy žalovaný ve své databázi sporů pouze vyhledá ty z nich, v nichž byl účastníkem státní orgán či územně samosprávný celek. Určení, zda se jedná o státní orgán či územně samosprávný celek přitom nepředstavuje žádnou hlubší intelektuální činnost, jedná se o odbornou znalost, již by měl žalovaný disponovat. Soud se ztotožňuje s Úřadem, že případná časová náročnost vyhledání Informace by měla být zahrnuta do požadavku na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace, nikoli důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadovaných Informací. Ust. § 2 odst. 4 InfZ není v daném případě důvodem pro neposkytnutí seznamu sporů vyžadovaných pod bodem 1. žádosti, v nichž je jednou stranou státní orgán či územně samosprávný celek, a tedy ani jako podklad pro odmítnutí poskytnutí Informací požadovaných pod body 2. až 4. žádosti, které na bod 1. navazují (další informace o uvedených sporech - identifikace všech účastníků sporů a právních zástupců, způsob rozhodnutí a identifikace rozhodců).

47. Jinak je tomu u požadavku žalobce na poskytnutí seznamu sporů, v nichž je jednou ze stran veřejná instituce (ad 3/) ve smyslu InfZ. Soud se ztotožňuje v této otázce s žalovaným, že určení, zda se jedná o veřejnou instituci či nikoliv, může být otázkou, která již vyžaduje určitou intelektuální znalost problematiky. InfZ totiž pojem veřejné instituce nijak taxativně nevymezuje, ani nepodává jeho definici. Vymezení pojmu veřejné instituce tak bylo ponecháno na judikatuře. Soudy ve svých rozhodnutích vymezily kritéria, podle nichž lze povahu subjektu jako veřejné instituce určit. Podle soudu je tudíž posouzení, zda daný subjekt naplňuje judikaturou vymezená kritéria, předmětem odbornější úvahy, kterou nelze podřadit pod pouhé mechanické vyhledávání. O složitosti této otázky svědčí právě i bohatá judikatura zabývající se v konkrétních případech posouzením, zda ten který subjekt je či není veřejnou institucí ve smyslu InfZ. Proto lze konstatovat, že určení, zda se jedná o veřejnou instituci ve smyslu InfZ může vyžadovat hlubší intelektuální činnost spočívající v analýze, zda ten který subjekt naplňuje znaky vymezené judikaturou vztahující se k dané problematice, jejíž kompletní znalost je k předmětnému posouzení nutná. Žádost v části ohledně seznamu sporů, v nichž by byla jednou stranou veřejná instituce, tak podle soudu překračuje pouhé mechanické vyhledání informací ve stávající databázi, tedy jedná se o informace, které by bylo třeba nově vytvořit ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ, což tudíž může představovat důvod pro částečné odmítnutí poskytnutí požadovaných Informací. Druhý žalobní bod je důvodný.
48. *Třetí a čtvrtý žalobní bod* soud vypořádá současně, neboť spolu souvisí. Žalobce v nich nesouhlasí s žalovaným, že požadované Informace představují informace podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, a pokud ne, tak se jedná o Informace podle § 11 odst. 3 InfZ.
49. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ *povinný subjekt informací neposkytne, pokud: jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*
50. Podle § 11 odst. 3 InfZ *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2013 č. j. 1 As 73/2013-36 dovodil, že § 11 odst. 3 InfZ představuje „přísnější“ režim ochrany informací oproti § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Ust. § 11 odst. 3 InfZ je tedy speciálním ustanovením k § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, jejich

souběžné uplatnění je proto vyloučeno. Této skutečnosti si byl vědom i žalovaný, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že se v daném případě aplikuje buď § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, anebo § 11 odst. 3 InfZ. K takto koncipovanému odůvodnění se soud vyjádřil shora s tím, že je potřeba jednoznačně vymezit konkrétní důvod pro neposkytnutí Informací, nikoli podávat více, vzájemně se vylučujících důvodů k výběru.

52. Soud se proto zabýval otázkou, zda se na daný případ aplikuje § 11 odst. 3 InfZ, které je ve vztahu k § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, ustanovením speciálním.
53. Z § 11 odst. 3 InfZ vyplývají tři podmínky, které musí být kumulativně splněny pro odeprání požadovaných informací ze strany povinného subjektu: (i.) informace musí být získány v rámci kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti, (ii.) tyto informace získal povinný subjekt od třetí osoby a (iii.) na tyto informace se vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním či zneužitím.
54. První podmínka pro poskytnutí Informací podle dotčeného ustanovení spočívá ve skutečnosti, že informace byly získány v rámci kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, např. zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů [s účinností od 1. 1. 2014 nahrazen zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), pozn. soudu], či zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů. Ust. § 11 odst. 3 InfZ tedy vymezuje činnosti povinných subjektů, v rámci nichž dochází k získávání informací podle dotčeného ustanovení, jako činnosti kontrolního charakteru. Zákon hovoří o kontrolní, dozorové, dohledové a jiné obdobné činnosti, čímž zřejmě reaguje na různou terminologii užívanou napříč předpisy správního práva. V teorii jsou tyto činnosti označovány souhrnně jako správní dozor. „*Správním dozorem rozumíme činnost k tomu určených vykonavatelů veřejné správy při výkonu jejich zákonem stanovené působnosti vůči nepodřízeným osobám, spočívající v pozorování určité činnosti nebo stavu, jeho hodnocení a porovnávání se stavem žádoucím podle určených hodnotových kritérií a v případě potřeby užití opatření směřující k nápravě zjištěného vadného stavu*“ (KOPECKÝ, M. *Správní právo. Obecná část*. 3 vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 212). Ve smyslu § 11 odst. 3 InfZ tedy půjde o činnosti, které povinný subjekt vykonává „*v rámci svého vrchnostenského postavení a jejichž smyslem je posuzovat soulad jednání osob, podrobených této působnosti, s právními předpisy regulujícími danou oblast a vyvozovat z těchto zjištění autoritativní závěry*“ (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 531.) Ačkoli je výčet činností povinných subjektů podle § 11 odst. 3 InfZ vymezen demonstrativně, nezahrnuje jakoukoli činnost povinného subjektu vykonávanou na základě zvláštního zákona, ale pouze takové činnosti, které svým charakterem odpovídají zákonnému vymezení jakožto kontrolní činnosti.
55. Činnost žalovaného jako stálého rozhodčího soudu spočívající v rozhodování majetkových sporů na základě rozhodčí smlouvy uzavřené mezi stranami podle soudu nelze podřadit pod kontrolní ani pod jinou srovnatelnou činnost, jak má na mysli § 11 odst. 3 InfZ. Rozhodování sporů rozhodčím soudem nevykazuje znaky žádné dozorové činnosti, jak byly popsány výše, tedy nejde hodnocení souladu dozorované činnosti nebo stavu s právem. Rozhodčí soud tvoří (narovnává) závazkový vztah v zastoupení stran, pokud jeho pravomoc pro daný spor vyplývá z platné rozhodčí smlouvy uzavřené mezi stranami.
56. Neboť nebyla naplněna již hned první ze tří podmínek § 11 odst. 3 InfZ, které musí být kumulativně splněny, pak nelze dotčené ustanovení na daný případ vůbec aplikovat a

odůvodnit jím neposkytnutí požadovaných Informací. Důvodné tudíž nemohou být ani argumenty žalovaného navazující na použití předmětného ustanovení.

57. Soud proto přistoupil k posouzení, zda se uplatní výjimka z povinnosti poskytnout Informace podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.
58. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ zakotvuje jako obligatorní důvod neposkytnutí informací případ, kdy jsou (rovněž jako v předchozím případě) současně splněny tyto tři podmínky: *i)* informace vznikla bez použití veřejných prostředků; *ii)* informace byla povinnému subjektu předána osobou, která nemá povinnost tuto informaci předat, *iii)* osoba, která povinnému subjektu informaci předala, nedala k jejímu zveřejnění souhlas.
59. Splnění první podmínky, že informace vznikla bez použití veřejných prostředků, není v řízení sporná. Nesporuje ji žalobce, ani žalovaný, a ani Úřad. Tato podmínka je proto splněna. Žalobce v podané žalobě nesouhlasí s naplněním druhé podmínky, a sice že se jedná o informace předané povinnému subjektu třetí osobou, která nemá povinnost tuto informaci předat.
60. V daném případě žalobce požadoval Informace o identifikaci stran sporů vedených před žalovaným, právních zástupců a rozhodců vystupujících v těchto sporech a další navazující informace (výsledek sporu a způsob jmenování rozhodců). Své požadavky formuloval následovně: *1. Seznam všech sporů rozhodnutých u Rozhodčího soudu v posledních pěti letech před podáním této žádosti, kde alespoň jednou ze stran sporu byl stát, resp. státní orgán, územní samosprávný celek nebo veřejná instituce ve smyslu InfZ; 2. Identifikaci všech účastníků řízení a jejich právních zástupců ve sporech uvedených v bodě 1 této žádosti; 3. Jakým způsobem byly předmětné spory rozhodnuty, tj. zda ve prospěch nebo neprospěch subjektů uvedených v bodě 1 této žádosti; 4. Identifikaci rozhodců, kteří rozhodovali spory uvedené v bodě 1 této žádosti, a dále informaci o tom, kdo tyto rozhodce jmenoval.*
61. Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že informace o identifikaci stran, o právních zástupcích, o rozhodcích a subjektu, který je jmenoval, vystupující v konkrétním sporu, nemají původ v činnosti žalovaného, ačkoliv s ní nepochybně souvisí. Jedná se o informace poskytnuté stranami sporu, které zcela dobrovolně, na základě své vůle vtělené do rozhodčí smlouvy, delegovaly pravomoc k vyřešení jejich sporu na žalovaného. Údaje poskytnuté stranami v souvislosti s podáním žaloby u žalovaného nemohou být ze své povahy údaji vytvořenými žalovaným. Informace identifikující strany sporu, případně jejich zástupce jsou informacemi, které žalovanému poskytly tyto strany, aniž by k tomu měly povinnost. Stejně tak i informace o určených rozhodcích či způsobu jejich určení, které jsou obsahem rozhodčí smlouvy uzavřené mezi stranami (§ 7 ZŘŘ), nejsou strany sporu povinny žalovanému poskytnout. Obrátit se na žalovaného jako na alternativu soudního řízení je toliko právem dotčených osob, nikoli povinností uloženou zákonem. Informace identifikující jednotlivé subjekty vystupující ve sporech vedených před žalovaným, jakož i údaje vyplývající z rozhodčí smlouvy, nejsou informacemi, které by byly dotčené strany povinny žalovanému poskytnout. U těchto informací tedy byla splněna i druhá podmínka pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.
62. Poslední, třetí podmínkou stanovenou § 11 odst. 2 písm. a) InfZ je souhlas dotčené osoby se zveřejněním informací. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že takovým souhlasem nedisponuje. Ze správního spisu přitom nevyplývá, zda tento souhlas aktivně zjišťoval či nikoliv. Žalovaný v na str. 15 napadené rozhodnutí uvedl, že „*po něm nelze požadovat, aby se na jejich souhlas (dotčených osob, pozn. soudu) aktivně dotazoval*“. Byť skutečně nelze po

povinném subjektu požadovat, aby ověřoval souhlas s poskytnutím informací v případech, kdy by se mělo jednat o administrativně náročný úkon, tedy v situacích velkého počtu dotčených osob, v daném případě z napadeného rozhodnutí, ani správního spisu jednoznačně nevyplývá, že by se o takovou situaci (velkého množství osob) jednalo. Žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí pouze připustil, že „*může jít o vysoké množství subjektů*“, nikoliv že o takové množství v daném případě skutečně jde. Bude tedy potřeba, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval splněním třetí podmínky pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, tedy zda byl dán souhlas dotčených osob, resp. zda měl povinnost tento souhlas ověřit. Při aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ žalovaný zároveň zohlední následující otázku.

63. Předně je třeba uvážit, zda dané informace nejsou chráněny ve speciálním režimu, např. jako osobní údaje ve smyslu § 8a InfZ. Takové informace nebudou chráněny s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, ale podle speciálního ustanovení upravujícího ochranu příslušné skupiny informací.
64. Otázku, zda jsou údaje požadované pod body 2. až 4. žádosti osobními údaji ve smyslu § 8a odst. 1 InfZ, za které je označil žalovaný v napadeném rozhodnutí, učinil žalobce součástí *pátého žalobního bodu*.
65. Podle § 8a odst. 1 InfZ *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*.
66. Podle § 8a odst. 2 InfZ *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení*.
67. Podle čl. 4 odst. 1 GDPR *pro účely tohoto nařízení se rozumí: „osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*.
68. Podle čl. 6 odst. 1 GDPR *zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:*
 - a) *subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;*
 - b) *zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;*
 - c) *zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;*
 - d) *zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;*
 - e) *zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;*
 - f) *zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.*

První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.

69. Žalobce v daném případě (pod body 2. až 4. žádosti) požadoval údaje o identifikaci účastníků řízení, jejich právních zástupců a rozhodců ve sporech, v nichž je jednou ze stran státní orgán, územně samosprávním celem či veřejná instituce (k informacím vztahujícím se ke sporům, v nichž je jednou ze stran veřejná instituce je předně třeba vyjít ze závěrů uvedených výše pod vypořádáním druhého žalobního bodu). Žalobcem vyžádané identifikační údaje, které se vztahují k fyzickým osobám (ať již jde o účastníky řízení, právní zástupce či rozhodce), jsou osobními údaji ve smyslu § 8a InfZ a jako takové mohou být poskytovány toliko v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Zpracování osobních údajů je v souladu čl. 6 odst. 1 GDPR zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z vymezených podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádný z těchto taxativně vymezených důvodů pro poskytnutí osobních údajů požadovaných pod body 2. až 4. žádosti o Informace nebyl dán. Na str. 20 napadeného rozhodnutí uvedl, že „nemá v daném případě od subjektů těchto údajů souhlas s předáním jiné osobě, poskytnutí osobních údajů nesplňuje ani další podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR“. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žádný „další“ zákonný důvod pro poskytnutí osobních údajů nebyl dán (žalobce v podané žalobě ani netvrdí existenci žádného ze zákonných důvodů pro poskytnutí identifikačních údajů účastníků, právních zástupců a rozhodců, které jsou fyzickými osobami). K podmínce souhlasu dotčených osob soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí, ani správního spisu nevyplývá, zda tento souhlas žalovaný ověřil. Nicméně, jak soud uvedl již výše, za určitých podmínek (velký počet dotčených osob) není povinný subjekt povinen souhlas dotčených osob zjišťovat. V dalším řízení tedy žalovaný posoudí, zda požadované informace obsahují osobní údaje fyzických osob ve smyslu § 8a InfZ a zda jsou dány zákonné důvody pro jejich poskytnutí či nikoliv, tedy zda byl dán souhlas dotčených osob, resp. zda měl žalovaný povinnost tento souhlas ověřit.
70. Soud konstatuje, že údaje o rozhodcích rozhodujících v konkrétních sporech, nelze považovat za údaje ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ (údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení). Rozhodce rozhodující konkrétní spor v řízení vedeném žalovaným je soukromou osobou, nejedná se o veřejně činnou osobu, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy, jako je tomu např. u soudů. Žalobce v podané žalobě ostatně ani netvrdí, že by rozhodci takovými osobami byli. Pouze namítá, že není zřejmé, proč nemají být poskytnuty informace identifikující rozhodce jednotlivých sporů, když seznam všech rozhodců působících u žalovaného je veřejně dostupný na jeho webových stránkách. Taková argumentace však neodůvodňuje poskytnutí údajů o rozhodcích rozhodujících v konkrétních sporech, obzvláště v situaci, kdy mohou spory rozhodovat i osoby odlišné od osob zapsaných v seznamu rozhodců uveřejněných na webových stránkách žalovaného.
71. Důvodná není podle soudu argumentace žalobce, že by měly být poskytnuty údaje identifikující právní zástupce vystupující v konkrétních řízeních, neboť ve značném počtu případů půjde o advokáty, jejich seznam je veřejně dostupný na stránkách České advokátní komory. Údaje o konkrétních zástupcích, jež jsou fyzickými osobami, vystupujících v konkrétních řízeních před žalovaným, by bylo možné poskytnout jen, pokud by byly splněny shora vymezené zákonné podmínky pro jejich poskytnutí.
72. Při aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ žalovaný dále zohlední, zda osoba, která povinnému subjektu informace předala, nebyla sama povinným subjektem. Takový subjekt by totiž danou informaci, pokud by o ni byl požádán, byl povinen poskytnout, nevztahovala-li by se na ní výjimka podle jiného ustanovení. „Disponují-li dva povinné subjekty stejnými

informacemi, je nepochybně bezvýznamné, na který z nich se žadatel obrátí se žádostí o jejich poskytnutí“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013 č. j. 2 As 66/2013-77). Podle § 2 odst. 1 InfZ povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Ve vztahu k informacím poskytnutým žalovanému jinými povinnými subjekty (státními orgány a územně samosprávnými celky) se tedy neuplatní výjimka podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Žalovaný proto v dalším řízení uváží, zda lze informace poskytnuté mu těmito povinnými jinými subjekty (údaje identifikující tyto subjekty a informace, zda bylo rozhodnuto v jejich prospěch či nikoliv) poskytnout či nikoliv (bude-li informace chráněna z jiného důvodu).

73. Na základě shora uvedeného soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
74. Návrhy žalovaného na provedení dokazování shledal soud s ohledem na shora uvedené nadbytečné. K návrhu na provedení důkazu rozhodnutím, které je součástí správního spisu, soud pro úplnost dodává, že písemnosti obsažené ve správním spisu jako podkladu pro rozhodování správního soudu se nedokazují (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011 č. j. 7 As 68/2011-75). Při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117).
75. V dalším řízení žalovaný, veden závěry vyjádřenými soudem v tomto rozsudku, znovu rozhodne, zda jsou dány důvody pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. Pokud opětovně dospěje k závěru, že je třeba žádost odmítnout, pak řádně a jednoznačně vymezí, jaká Informace či soubor informací nebude žalobci z jakého konkrétního důvodu poskytnuta. Právním názorem vyloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
76. Soud v předmětné věci považuje Úřad za osobu zúčastněnou na řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020 č. j. 10 As 244/2020-40 *pokud Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodl o odvolání či stížnosti proti rozhodnutí právnické či fyzické osoby ve věcech svobodného přístupu k informacím (§ 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 111/2019 Sb.), má právo v řízení o žalobě proti rozhodnutí úřadu taková právnická nebo fyzická osoba vystupovat jako osoba zúčastněná na řízení (§ 34 s. ř. s.), nebude-li sama přímo žalobkyní. Jelikož v dané věci bylo podanou žalobou napadeno rozhodnutí žalovaného vydané potom, co Úřad svým rozhodnutím zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného, soud Úřad a contrario vzal do řízení v uvedeném procesním postavení za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., přičemž rozhodnutí prvního a druhého stupně tvoří ve správním řízení jeden celek.*
77. O nákladech řízení žalobce soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšným žalobce, jemuž soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v úkonech právní pomoci ve výši 8 228 Kč [za dva úkony - příprava a převzetí

zastoupení, a podání žaloby – viz § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, a režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu] a DPH ve výši 21%. Žalobci tak bude na náhradu nákladů zaplacená žalovaným celková částka 11 228 Kč, a to do rukou jeho právního zástupce Mgr. Filipa Hajného.

78. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť z ničeho nezjistil, že by jí vznikly náklady nad rámec její běžné činnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. dubna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu